

Pregó de la Festa de la Misteriosa Llum 2018

ANNA CARRANZA ESTEVE

Col·lecció "Pregons institucionals"
Número 45, febrer de 2018

Edita: Ajuntament de Manresa

Impressió: Inom, SA

Agraïments: Associació Misteriosa Llum

Dipòsit legal: B-31.779-1991

El pregó

Pregó de la Festa de la Misteriosa Llum a càrrec d'Anna Carranza Esteve, advocada.

16 de febrer de 2018

Il·lustríssim Senyor Alcalde,
Excel·lentíssima Corporació Municipal de Manresa,
President de l'Associació Misteriosa Llum,
Degà de l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de Manresa i membres de la Junta,
administradors de la Festa de la Llum d'enguany,
companys, manresans i manresanes,

Quan el meu degà, Abel Pié, em va comunicar que havia estat escollida per la Junta de l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de Manresa per tal que els representés en aquest acte, com a actuals administradors de la Festa de la Llum, només vaig poder dir-li que sí, que acceptava. Perquè això em dona l'oportunitat d'agrair a la ciutat la seva acollida, quan l'estiu del 1976, acabada de casar, vaig venir a viure a Manresa. De seguida vaig començar a exercir com a advocada amb el Sr. Manubens, aleshores degà del Col·legi, una professió que he pogut compaginar amb una vida familiar plena, gràcies al meu espòs, amb qui sempre hem compartit tant les tasques domèstiques com d'educació dels nostres tres fills. És per això que després de tants anys em sento a casa.

Moltes gràcies, per tant, a la Junta per aquest encàrrec, encara que considero que hi ha molts altres companys i companyes, manresans de naixement, molt més qualificats que jo mateixa per representar en aquest acte l'Il·lustre Col·legi d'Advocats.

Sóc conscient que el meu únic mèrit és haver complert una certa edat en l'exercici professional i ser una de les primeres dones col·legiades a Manresa. Malgrat això, espero no decebre i estar a l'alçada dels companys que, en el seu moment, van ser protagonistes del pregó: el Sr. Xavier Sitges i Molins, l'any 1967, i el Sr. Maurici Serrahima, l'any 1978.

Quan vaig arribar a Manresa, jo no en sabia res, de la Festa de la Llum. I, sincerament, el que més em va sorprendre va ser assabentar-me que, el dia de la Llum, el Corte Inglés de Barcelona, la ciutat on vaig néixer, felicitava per l'altaveu els manresans i manresanes amb motiu d'aquesta festa.

Què era? Què es commemorava? No ho sabia, però era conscient que era quelcom important per als manresans, que ho explicaven orgullosos. Orgullosos d'haver-se assegurat que a la ciutat no li faltaria mai més aigua, malgrat els períodes de sequera. Orgullosos d'haver vençut el poder de l'Església, amb un fet singular com va ser la Llum, que provinent de Montserrat travessà l'església del Carme.

Quina història més bonica! Que té com a protagonistes un Rei, un poble i l'Església, en disputa per un bé tan preuat com l'aigua.

A partir d'aquí, m'ha vingut al cap un paral·lelisme amb la situació actual del nostre país.

En primer lloc, tenim la figura del Rei Pere III. Durant el seu regnat es configurà la Generalitat, a les Corts de Barcelona-Vilafranca-Cervera de 1358 i 1359, que és quan la institució tindrà caràcter permanent sota l'autoritat de Berenguer de Cruïlles, bisbe de Girona (1359), qui ha estat considerat el primer President de la Generalitat. Aquest rei, davant la petició dels ciutadans de Manresa, i conscient de la necessitat d'aigua que tenia la població, concedeix el permís per començar a construir la Sèquia. El seu paper, per tant, és el de posar-se al costat del poble, rebaixant fins i tot els impostos per a la seva construcció.

Evidentment, aquest no és el paper del Rei de l'estat que, davant el clam d'una gran part de la població catalana que vol exercir el seu dret a decidir, no només no té una posició neutral, sinó que pren partit pels qui creuen que tenen les lleis al seu favor.

En segon terme, el poble, els manresans i manresanes, que en gran mesura van lluitar per un dret que creien que tenien d'un bé tan necessari com l'aigua. Un dret que passava per sobre de les lleis que protegien l'amo de les terres, el poder eclesiàstic. La gent, gràcies a la seva unió, perseverança i força, aconseguirien el que en justícia els corresponia.

Podrem aconseguir nosaltres, finalment, el que la majoria de catalans vulguem que sigui el nostre país?

I, per últim, l'Església del segle XIV que, pel poder que exercia i pel seu comportament

repressiu, excomunicant la població i portant el conflicte als tribunals, es podria comparar a l'estat espanyol, que davant les successives manifestacions pacífiques i la voluntat de diàleg, ha utilitzat la força i els tribunals, judicialitzant un conflicte que només amb diàleg es podrà resoldre. O potser haurà d'ésser altra vegada la Llum que ens il·lumini a tots plegats? Aquesta Llum que va fer entendre al poder constituït que hi ha quelcom per sobre de la llei.

Jo vaig escollir aquesta professió per influència del meu pare, que era guionista radiofònic de novel·les policiaques, i pels episodis que, setmana rere setmana, m'empassava de Perry Mason. Una sèrie de la qual de ben segur molts dels aquí presents ni n'han sentit a parlar... A última hora, sempre apareixia un testimoni, un objecte, un fet que donava llum, que feia que el jutge sortís de l'obscuritat i tingués el coneixement suficient per a ser just. Ja ho deia Plató: l'home pot ser més just com més coneixement té. Així que sempre acabava bé: si l'acusat era culpable el condemnaven i si era innocent, no. En definitiva, es feia justícia i la feina de l'advocat era imprescindible. Sense ell, el resultat hauria estat un altre.

Això m'enlluernava, podria ajudar els meus clients que es fes justícia... Així que, innocent de mi, vaig començar a estudiar les lleis, el dret en els seus diversos aspectes, la doctrina, la jurisprudència... Més tard, amb el títol a la mà, vaig començar a exercir, amb l'esperança que gràcies als meus coneixements, els meus clients obtindrien la justícia que esperaven dels tribunals. Evidentment no sempre ha estat així. No sempre arriba aquella Llum que fa que el jutge tingui el coneixement suficient per dictar una sentència justa.

Sovint, però, no només la falta de coneixement per part del tribunal fa que una sentència sigui injusta. També hi contribueixen moltes altres circumstàncies: la dilació en el temps, la falta de mitjans, la interpretació de les normes o, simplement, la pròpia norma fa que sovint els interessats, davant una sentència que no els dona la raó, considerin que "no s'ha fet justícia" o, dit més col·loquialment, "que no hi ha dret". Com tampoc hi havia dret que el Bisbe de Vic no deixés passar la Sèquia per les seves terres, malgrat el benefici que això representava per als ciutadans.

Davant d'això, als advocats se'ns fa difícil fer entendre que justícia no és el mateix que dret, que el dret està constituït per una sèrie de normes, lleis, reglaments, jurisprudència, doctrina, costums, que no sempre poden semblar justos i que moltes vegades no tenen en compte les circumstàncies dels litigants, l'entorn o el moment social.

O eren justes les lleis que impedièn votar a les dones? O les que condemnaven

la dona per adulteri? O les que impedièn que els negres viatgessin en el mateix transport públic que els blancs? Evidentment que no. Sovint la societat va per davant de les lleis i és aquesta la que, en moltes ocasions, obliga el poder legislatiu a derogar-la, modificar-la o dictar-ne una altra. En definitiva, a fer noves lleis d'acord amb les necessitats de cada moment. De la mateixa manera que els tribunals, moltes vegades, modifiquen la interpretació de les lleis per la pressió ciutadana. El fet que avui commemorem n'és un exemple.

Els ciutadans i ciutadanes de Manresa, davant la necessitat d'assegurar-se l'aigua, es van alçar contra la llei que permetia a l'Església impedir la construcció de la Sèquia per les terres de les quals era propietària. I abans que es modifiqués la llei, el fet de l'arribada de la Llum va fer entendre al poder constituït que davant la llei havia de prevaldre la justícia. Aquesta justícia que avui demanem per a la nostra gent que està essent jutjada per una interpretació de la llei escassament compartida per la majoria de juristes i per una Constitució en la qual sembla ser que prevalen uns drets respecte uns altres. I si no, vegin el redactat de l'article 20 de la Constitució Espanyola.

La Constitución Española reconoce y protege los derechos a expresar y difundir libremente los pensamientos, ideas y opiniones mediante la palabra, el escrito o cualquier otro medio de reproducción.

Esperem que els tribunals reconeixin aquests drets i que la Llum, símbol de la festa, porti la claror que tots plegats necessitem per tenir una societat més justa.

Perquè malgrat les idees i reivindicacions polítiques que molts compartim respecte el futur del nostre país, no podem deixar de banda la necessitat de construir una nova societat on tothom tingui cabuda i en la qual el poder econòmic no passi per sobre dels drets de tots els ciutadans. I és aquí on voldria fer una segona reflexió, a la qual també m'ha conduït la història de la Llum i l'Aigua que avui commemorem.

Una societat més justa és la que té garantits una sèrie de drets fonamentals que, en termes generals, són aquells que en un moment històric es consideren indispensables per assegurar a tot ésser humà la possibilitat concreta d'una vida amb àmplia llibertat i justícia. O dit d'una altra manera, són els drets que asseguren a l'ésser humà el desenvolupament integral de la seva personalitat, és a dir, una vida digna. I en aquest sentit, l'aigua, que comparteix amb la llum la simbologia de la nostra festa, i el seu sanejament, va ser reconeguda el 28 de juliol del 2010 com a dret humà, a través d'una resolució de l'Assemblea General de les Nacions

